

Sæller ikke om dette Andragendes tidligere Indsendelse til Justitsministeriet eller dets Svar foreligger der Oplysninger, og alene af denne Grund fraraader Udvalget at gaae ind derpaa, men det skal dog tilføie, at det saameget mere maa gjøre det, som de Paagjældende ved Stokhusets Medlæggelse den 1ste April 1860 ikke fandtes at have noget som helst Krav paa Pension (see Vet. over Finantsl. for 1861—62 Sp. 35—39 og over Tillægsbevilling for 1860—61 Sp. 569—72), men under Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget erholdt Godtgjørelser eengang for alle, der ogsaa af Landstingets Finantsudvalg fandtes fuldkommen passende og derpaa bleve endelig vedtagne.

9. Grossererne Koch og Henderson have gjentaget deres Andragende fra forrige Aar om et Laan af Statskassen for derved at sættes istand til at anskaffe et større Dampskib til Udbidelsen af Postforbindelsen med Island.

Dette Andragende blev forrige Aar paa Finantsudvalgets Anbefaling henviist af Folkethinget til Justitsministeriet med 60 mod 10 Stemmer. Som allerede bemærket i Betænkningen over Finantsloven Sp. 91 og 92, har Justitsministeren anbefalet det til Finantsministerens Opmærksomhed, men denne har fra et almindeligt Synspunkt troet at maatte udtale sig imod Andragendet, saameget mere, som det Offentlige ved det tidligere Laan visnok allerede maatte erkjendes at have gjort Væsentligt for det paagjældende Formaalets Fremme, og desuden har han i det Resultat, som Opgjørelsen af Kongerigets Budgetbalance for 1863—64 frembyder, fundet en afgjørende Grund til i hvert Fald for Tiden at lade det beroe ved den Understøttelse, vedkommende Sag alt har nydt af Statskassen.

Af Hensyn til Finantsministerens bestemte Modstand tilraader Udvalget ikke at foretage yderligere Skridt i denne Aledning.

10. Rancelliraad G. L. v. Bergen, forhenværende Herredsfoged i Nørhald, Støvring og Galthen Herreder, anbrager om, at der ved en særlig Lov maatte bevilges ham en forhøiet Pension.

Han har fra 1822 til 29 været Rancellist i det danske Rancelli, derpaa indtil 1845 Byfoged, Sandflugtskommisær m. m. i Skagen og endelig indtil 1848 Herredsfoged i de nævnte Herreder. Skjøndt kun 53 Aar gammel, søgte og erholdt han Afsted for at gjenvinde sin Hælbred, og efter de da gjældende Regler bevilgedes der ham i aarlig Bortpenge (Pension) 800 Rd. Efterat være hælbredet, har han paany søgt et offentligt Embede uden at kunne erholde det. Han har meget gode Vidnesbyrd af sine Foresatte, og Justitsministeren har den 15de Oktober 1861 forespurgt hos Finantsministeren, om han maatte have Noget at erindre imod, at der forelagdes Rigsdagen et Lovforslag, hvorved hans Pension beregnedes efter den nugældende almindelige Pensionslov og fastsattes til 1,100 Rd. Finantsministeren fandt ved en strengere Beregning, at Beløbet ikke kunde blive saa stort, og fastholdt desuden Nødvendigheden af ikke uden ganske særegne og da navnlig personlige Grunde at gjøre en Undtagelse fra de gjældende Pensioneringsregler. En saadan Undtagelse vilde det være at give Loven af 5te Januar 1851 tilbagevirkende Kraft, og med al Anerkjendelse af Rancelliraad v. Bergens hæderlige Embedsførelse og uheldige økonomiske Forhold, kunde den dog ikke undlade at drage Følger med sig i stort Omfang.

Udvalget maa tiltræde Finantsministerens Opfattelse og kan derfor ikke tilraade Thinget at gjøre noget Skridt i Aledning af dette Andragende.